

VETER V LASEH

Ludvik Mrzel

Ne upam si reči:

vem svojo smer.

Znan mi je cilj, samo poti do njega ne poznam.

Nič se me ne dotakne in sam se ne dotaknem ničesar več.

Grem skozi prazen prostor in čas, samo cesto mi tiplje stopinja.

Ozrem se in glej — most je za mano.

Le kako sem ga prešel ponevedoma?

Most in jez nad njim, slap, ki v težki zavesi lije čezenj, in tolmane pod njim.

Grem skozi prazen prostor in čas.

Samo rahel veter pihlja in mi mrši lase.

TAKO VISOKO

Ludvik Mrzel

Tako visoko se je vzpelo moje življenje, da nič ne želim biti več — ne oče ne sin ne ljubimec.

Ni me zmogla že starost, izpila sta me le spoznanje in trud.

O pekoči nemir, ti edini počitek razdejanega človeka!

Ni spoznanja brez muke in sleherna muka novo spoznanje.

Tako visoko se je vzpelo moje življenje, da nič ne želim biti več.

Ne mika me, ne vznemirja me prihodnost.

Preteklost gledam s svojega vrha.

Moje življenje je le še spomin.